

er den økonomiske Krise, særlig Industri-
krisen, er det jo forkert. Forholdet er det,
at i Slutningen af 1921 og det første Halvår
af 1922 fandtes den største Arbejdsløshed jo
slet ikke i de virkelige Industrifag. Jeg skal
kort nævne nogle enkelte Tal. I Vinteren
1921—22 var der i Bogtrykfaget en gennem-
snitlig Arbejdsløshedsprocent paa 15, i Bryg-
geriarbejdernes Fag 16 pCt., i Skotøjsarbej-
dernes Fag 19 pCt., i Sukkervare- og Cho-
koladefabrikkerne 6 pCt., i Tekstilarbejder-
nes Fag 16 pCt. Men gaar vi til de egentlige
Haandværkerfag, finder vi, at Arbejdsløsheds-
hedsprocenten var meget højere. Indenfor
Snedkernes Fag var der en Arbejdsløsheds-
procent paa 42, indenfor Tømrefaget 44,
indenfor Malerfaget 48, indenfor Murerfaget
40, og som Følge af Arbejdsløsheden i de
her nævnte Fag var der indenfor Murar-
bejdsmændene en Arbejdsløshedsprocent paa
92. Dette viser saa afgørende, at den største
Arbejdsløshed i Vinteren 1921—22 fandtes
indenfor Bygningsfagene, indenfor de virke-
lige Haandværksfag, og naar nu Tallet er
gaaet saa betydeligt ned fra de 100 000,
som Tilfældet er, er det ganske simpelt en
Følge af, at Arbejdsløsheden i Haand-
værksfagene er ophørt, medens derimod Ar-
bejdsløsheden indenfor de egentlige Indu-
strifag desværre er saa omtrent konstant,
Arbejdsløshedsprocenten dér er i Øjeblikket
omtrent den samme, som den var i Vinteren
1921—22. Man taler saa stærkt om, at man
skal gaa til Beskyttelsesforanstaltninger for
at afhjælpe Arbejdsløsheden, man bruger
Udtrykket afhjælpe Arbejdsløsheden, man
bruger ikke Udtrykket ophæve Arbejdsløsheden,
fordi man forstaaer jo saa udmærket
godt, at det vilde være en uløselig Opgave.
Enhver, der har en lille Smule Kendskab til
Forholdene, maa forstaa, at efter den stærke
Udvikling af Danmarks Industri i Krigs-
aarene — fra 1914 til 1920 blev Industrien
udvidet med gennemsnitlig mindst 50 pCt.
— var det ganske naturligt, at man i 1921
naaede til, at nu var Lagrene overfyldt,
og det eneste, der kunde give fortsat Virk-
somhed, det eneste, der kunde skabe Mulig-
hed for, at den stærke Udvikling kunde
holdes, var, at det Haab, som den danske
Industri havde næret i de sidste Krigsjaar,
blev opfyldt, Haabet om, at naar Krigen
var ovre, skulde der for den danske Industri
komme store Afsætningsmuligheder i Rus-
land, i Polen, i Centraleuropa. Det Haab
glippede, og saalænge det ikke kan opfyldes,
tror jeg, man skal forstaa, og man bør egent-
lig ogsaa sige det til Befolkningen, at det er
en ganske uløselig Opgave ved Beskyttelses-
foranstaltninger at opretholde de Arbejds-

forhold, som den danske Industri havde i
Slutningen af 1920.

Man kan saa sige som saa: Selv om man
nu ikke kan ophæve Arbejdsløsheden, kunde
man dog maaske hjælpe en lille Smule her
og en lille Smule dér. I saa Henseende synes
jeg, det er interessant at se paa Forholdene,
som de f. Eks. ligger indenfor Skotøjsindu-
strien. Dér var Forholdet det, at denne
Industri i 1914 stod med 2 000 Arbejdere,
og disse 2 000 Skotøjsarbejdere kunde i 1914
producere 80 pCt. af Danmarks Skotøjsfor-
brug. Naar de 2 000 kunde producere de
80 pCt., er det selvsagt, at saa kan 2 500
udføre de 100 pCt., nemlig det hele. Men
saa maa man forstaa, at det kan ikke nytte
noget, at man paa kunstig Vis forsøger at
skaffe Arbejde til de 3 800 Skotøjsarbejdere,
vi havde i 1920, naar de 2 500 kan producere
hele det Forbrug, som den danske Befolk-
ning kan aftage. Altsaa er det klart, at det
er en uløselig Opgave ved saadanne kunstige
Foranstaltninger at ville ophæve Arbejds-
løsheden i de forskellige Fag. Og naar nu
„Social-Demokraten“ for en 14 Dages Tid
siden skriver, at det har vist sig, at den
Importregulering, vi har faaet f. Eks. for
Fodtøj og Cigarer, har haft en gavnlig Virk-
ning uden at have medført en Prisforhøjelse,
saa er en saadan — ja, hvad skal man sige —
en saadan Oplysning, som man derved giver
Befolkningen, i allerhøjeste Grad vildle-
dende. Thi Sagen er jo den, at det, man vil
naa ved disse Foranstaltninger, enten man
nu kalder det det ene eller det andet, er
dog paa en Maade Beskyttelse, ganske
simpelt derigennem, at selv om det, man
vil naa, nemlig at hindre de billige Varer
i at komme herind, bliver gjort, uden at det
medfører den mindste Prisstigning, bliver
Resultatet alligevel det, at man tvinger Be-
folkningen til at købe de dyrere Varer ved
at udelukke de billige. Derfor tror jeg, man
skal forstaa, at den Slags Foranstaltninger
kan indirekte blive meget dyrere for Be-
folkningen end den Hjælp, som Samfundet
direkte yder de arbejdsløse, og alligevel er
det ganske umuligt, at de kan gennemføres
i en saadan Udstrækning, at de afskaffer
Arbejdsløsheden. Derfor tror jeg, man maa
sige rent ud, at alt hvad man kan gøre, som
Forholdene ligger, er og bliver kun Lappe-
rier og kan ikke blive nogen virkelig Hjælp.
Thi skal Arbejdsløsheden herhjemme op-
hæves, ja, saa maa Forholdene i Europa
ændres, og saa maa der komme Afsætnings-
muligheder for den danske Industri.

Jeg synes ogsaa, der er en anden Ting,
man kan tage i Betragtning i denne For-
bindelse, den, som jo ganske sikkert er